

pelse, som jo ligger i hele Lovforslaget over for Arbejdsgiveren, nemlig at man ikke tvinger ham til at forsikre, men kun giver ham den Opfordring dertil, som ligger i hele Loven, er nødvendig forenelig med, at der kan indtræffe Tilfælde, hvor Arbejderen ikke faar, hvad han skulde have. Vil man gaa derimod, maatte man komme til det modsatte, man maatte komme til, hvad der stod i det tidligere Regeringsforslag, som gik ud paa Tvang til Forsikring. Man maatte opgive denne Lempelse, tvinge Arbejdsgiverne til at gaa ind og ogsaa tvinge Arbejderne til at gaa ind, og vi vilde altsaa være komne ind paa et helt andet System. For at undgaa det, kan det nu ikke gaa an at sætte Statskassen i Stedet for Arbejdsgiverne langt ud over, hvad det tidligere Lovforslag fra Regeringens Side gjorde. Saa først ville de Herrers ene Hovedindvending mod Lovforslaget være fuldt berettiget, thi saa kan jeg ikke tænke mig, hvorledes man skulde kunne forsvare sig mod den Bebrejdelse fra alle de Arbejdere, som ikke komme ind under Loven, at de sige: Ja, men Staten betaler de paa-gældende Arbejdere, hvorfor skulle vi saa ikke ogsaa betales? Som liggende væsentlig uden for Lovforslagets hele Tankegang betragter jeg altsaa dette som ganske umuligt.

Der er dernæst det Spørgsmaal under Nr. 6 — ogsaa et Principspørgsmaal, et med Lovens Synspunkt sammenhængende Spørgsmaal — om det skal gøres til Pligt, være en Betingelse for at opnaa denne Forsikring, at vedkommende er Medlem af en af Staten anerkendt Sygekasse. Den ærede Minister har allerede bemærket, at det jo ikke er muligt for enhver Arbejder at komme ind under en anerkendt Sygekasse, men dertil kommer, at det i Virkeligheden er en indirekte Tvang at sætte det som Betingelse, idet man forlanger, at Arbejderen for sin Del skal bære Forsikringen mod Ulykkens Følger i de første 13 Uger. Skal man gaa ind herpaa, maa man ogsaa gaa ind paa, at Arbejdsgiverne skulle være forpligtede til at forsikre, og det er jo netop Lovforslagets Tanke, at det skal staa begge Parter frit for at løbe Risiko for Ulykker paa egen Regning, hvis de ville; der skal kun være en Opfordring til at forsikre i de heldige Resultater, det

vil medføre for dem. — Dermed staar i nogen Forbindelse Forslaget under Nr. 18. Der kan jo, efter hvad det ærede Medlem (Stilling) bemærkede i Gaar, være Tvivl om, hvad Mening dermed er, men jeg har rigtignok opfattet det saaledes, at man vilde udelukke Arbejdsgiverne fra at forsikre i en ikke godkendt Forsikringsinstitution (Stilling: Det var Meningen). Ja, men det var jo ganske umuligt at sige til Arbejdsgiveren: Du kan lade være at forsikre, og du kan forsikre i en godkendt Institution, men det, som ligger midt imellem, og som i Lovens Øjne er det samme som ikke at forsikre, har du ikke Lov til. Det mellemliggende Standpunkt, at han maa gaa til en af ham selv valgt Institution, kan man jo slet ikke udelade; naar man overhovedet indrømmer ham Ret til at lade være at forsikre. Det værste, man kan sige om en Mand, som forsikrer i en ikke godkendt Institution er jo, at han ikke har forsikret. Det bliver derfor en privat Sag, som ikke kommer noget Menneske ved, om han indlader sig med en ikke godkendt Forsikringsinstitution. Nej, Forholdet er det, at han ved at gaa ind i den anerkendte Institution faar de Fordele, som Loven byder ham, nemlig, at han træder ud af enhver Forpligtelse, og at Forsikringsselskabet indtræder i hans Sted som Part, altsaa, at han ingen Ulejlighed mere har af Forholdet. Dette har været Lovforslagets Tanke, og denne Stilling mener jeg nødvendigvis maa bevares.

Med Hensyn til Nr. 19 skal jeg ganske henholde mig til, hvad den ærede Minister sagde. Det er ganske sikkert en juridisk Umulighed at forlange af gensidige Forsikringsselskaber, at de skulle modtage Arbejderne, naar disse komme af sig selv. — Hvad Nr. 16 angaar, skal jeg bemærke, at jeg heller ikke kan tilraade Tinget at vedtage det. I Realiteten indeholder dette Ændringsforslag ikke andet, end hvad Lovforslaget indeholder, kun at det i Stedet for den Grænse, som Lovforslaget indeholder, og som er henvist til Skøn af Arbejdsraadet — jeg kalder det indtil videre saaledes — stiller den bestemte matematiske Grænse, at Arbejderens Arbejdsfortjeneste i Forbindelse med Dagpengene ikke overskrider $\frac{3}{4}$ af hans Dagsfortjeneste som